

# Na Bělehrad...

- editor007 | 28. března 2024

**SVĚT: Nejde o slavné Švejkovo tažení z doby mocnářství, které nás vehnalo do první světové války, jde o události nedávné. V těchto dnech si připomínáme 25.výročí zahájení agrese NATO proti lidu Jugoslávie. Od onoho tragického dne 24. března 1999 již uplynulo 25let. Kolem tohoto výročí se dnes potichu našlapuje. Neuvidíte na obrazovkách oběti bombardování, plačící srbské ženy, děti, neuvidíme zničená srbská města, hořící Bělehrad.**

Tzv. humanitární bombardování Jugoslávie trvalo dlouhých 78 dní, těch obětí náletů bylo na tisíce, umíraly děti i ženy, k tomu zničená města, mosty, nemocnice, školy, domovy důchodců ... škody šly do desítek miliard dolarů. Bomby i ty kazetové, rakety, to vše dopadalo především na Srbsko a Kosovo. Nutno ještě zdůraznit, že tento akt agrese NATO se uskutečnil bez mandátu RB OSN! Před 25lety byla Česká republika zneužita k válečnému tažení. Tuto hanbu připojení k agresorům budeme našim politikům připomínat. Naši předkové byli statečnější! Nepochodovali na východní frontu, ba naopak postavili se německému agresorovi.

Agrese proti Jugoslávii se stala s naším souhlasem, byli jsme jen několik dnů v NATO. Přesto jsme zbaběle kývli, tedy ne my občané, ale vláda Miloše Zemana a prezident Václav Havel. Nezapomeňme ale také na Ivana Davida nebo již zemřelého Eduarda Zemana, kteří na jednání vlády zvedli ruku proti.

Stud v sobě cítím dodnes. V této souvislosti stojí za to připomenout výrok tehdejšího českého prezidenta Václava Havla, který pro významný francouzský deník Le Monde uvedl: „Domnívám se, že během zásahu NATO existuje jeden činitel, o kterém nikdo nemůže pochybovat, nálety, bomby, nejsou vyvolány hmotným zájmem. Jejich povaha je výlučně humanitární... Havlova slova o bombardování výhradně humanitární povahy uvedla i agentura AFP 28. dubna 1999. Velmi absurdní a lidsky pokleslý humanismus.

Černá kaňka studu zůstane natrvalo v historii našich slovanských národů. Jugoslávie byla pokořena, provincie Kosovo a Metochie byla odtržena. Úkol NATO byl splněn, jen ten stud v nás zůstal.

Národy Jugoslávie to jsou pro nás především naši blízcí Srbové, ale i další Slované Chorvati, Slovinci, Makedonci, Černohorci... Dějiny jižních Slovanů, jsou součástí našich dějin. Společně jsme „bourali“ Rakousko-Uhersko, společně i kladli odpor německé agresi. Vedle Slovenska, nám není bližšího národa než Srbové. Jak v době Mnichova, tak i v srpnu 1968 jsme k Jugoslávii vzhlíželi s úctou, nadějí, ale i s láskou. Oni nás nikdy nezdrali, naopak tisíce našich běženců našlo u nich pomoc. Jugoslávie také akt Mnichova i agresi států Varšavské smlouvy vůči Československu odsoudila.

Ostatně Srbové dvakrát pomohli i rodině jistého Josefa Körbela, jehož dcera, nechvalně známá Madeleine Albrightová, se tak zle podepsala na srbské tragédii.

Několikrát jsem poseděl s prof. Rajko Dolečkem (1925 – 2017), významným lékařem, ale především statečným srbským vlastencem, který nic nevzdával. Po mamince Srb, po tatínkovi Čech. Prof. Rajko Doleček byl také jedním z posledních aktivních účastníků druhé světové války. Jugoslávský partyzán. Od roku 1948 žil v Praze. Až do konce svých dnů se nesmířil s rozpadem a ponížením Jugoslávie.

Národy slovanské byly i v minulosti zneužity k vzájemné agresi. Příkladem je např. slovenské tažení proti SSSR ve službách Německa. Nebo poslední události na Ukrajině. Místo hledání cesty k míru, bubnujeme opět k válce, posíláme zbraně na východ. Zapomínáme na historické zkušenosti i na statisíce válečných obětí....

Jako občané České republiky se vám bratři Srbové omlouváme za podíl na agresí proti vaší zemi v roce 1999. Stydíme se za tento válečný akt našich politiků.

AUTOR: Přemysl Votava

[ZDROJ](#)